

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

Prenumerationspris:
 Postarvodet oberäknadt.
 Helt år . . . kr. 4:—
 Tre kvarts år . . . 3:—
 Halft år . . . 2:—
 Ett kvarts år . . . 1:—

FREDAGEN.

Annonspris:
 pr petitrad
 för en gång 15 öre
 för minst 5 g. 10 ..

Göteborg, Joh. Lundéns Bok- & Accidenstryckeri, 1892.

UTGIFVARE:
 CARL ALB. NORDGREN.

Fredagen den 8 April 1892.

För redaktionen L. Lundgren.
 Magasinsgatan 7, Göteborg.

Hermann Zeitung.

Den lille skraddaren i packlåda.

Det rådde uppståndelse vid Centralstationen i Stockholm, skrifver "S. T." Det var i måndags åtta dar. Då Kristianiatåget vid nio-tiden anländt, skulle ilgodset transporteras till tullbehandling och lastades som vanligt på en kärva. Bland godset befann sig äfven en vanlig trälåda. Men döm om jernvägspersonalens häpnad, då man under forslingen af lådan ser ett visitkort saktas skjutas upp genom en springa i lådan. Strax derpå öppnades en lucka inifrån och ut kröp en liten undersätsig karl med små svarta mustascher.

Visitkortet bar namnet Hermann Zeitung och nu hade man förklaringen på gåtan. Den som färdades på detta besynnerliga sätt, på half snålskjuts, var ju ingen mer och ingen mindre än den lille modige skraddaren, som föresatt sig att resa världen rundt i låda.

Nu uppstod emellertid en stunds rådvillhet bland jernvägstjenstemännen. Enligt hvilken tulltariff skulle dylikt fraktgods behandlas? Man lät hemta polis, som forslade skraddaren — denna gång icke i låda — till detektiva polisens kontor, der hr Zeitung intog en kopp buljong.

Den originele resenären hade på lördagsmorgonen lemnat Kristiania. En bekant hade varit behjelpig med att spika igen lådan, och sedan hade den af tvenne stadsbud blifvit forslad ned till jernvägen. I Charlottenberg aflastades den på lördags afton och tullbehandlades som transitogods, samt lastades sedan åter på en godsvagn. Under hela tiden förnams icke ett ljud inifrån.

Då man ser lådan, som är $3\frac{1}{2}$ fot bred och 2 fot hög, samt försedd med en liten lucka på ena sidan af knapp 2 fot i kvadrat, kan man förstå att resan icke måtte hafva varit särdeles bekväm. Inuti fans intet annat än litet halm, och som matsäck medhade Zeitung endast tre apelsiner och en flaska dricksvatten. Femton kronor utgjorde hela hans reskassa. Lådan vägde 110 kg med hr Z. i och tom 45 kg.

Om motivet till Z:s resa är sparsamhet, så har han här i Sverige icke vunnit sitt mål. Ty jernvägen fordrar af honom ersättning för andra klass jernvägsbiljett, alldenstund det tåg han medföljde endast förde första och andra klassens kupéer samt dessutom frakt för lådan som ilgods. Den lille skraddaren är 1.40 me-

ter lång, mörklagd med svarta mustascher.

Han är född 1862 i Warschau och polsk-rysk undersäte. Han gick i lära i Warschau och Wien, uppsatte sedan egen verkstad i sistnämnda stad. I januari anträdde han i sin första färd i låda till Paris, der han uppträdde å Folies Bergères, reste sedan i låda till Antwerpen och derifrån till Bryssel, der han förevisades i "Cirque Royal". I början på februari detta år for han alltjemt i låda från Antwerpen till Kristiania, der han under en månads tid haft anställning å Tivoli.

Zeitung säger sig ämna söka anställning som komiker här i Stockholm och sedan fortsätta sin originella färd först till Amerika och så jorden rundt.

Han har emellertid uppträdt redan ett par gånger på Alhambra varietén. Han är sjelf ingen artist, om ej med nälen. Men de nyfikne Stockholmarne har han dragit till varietén. Och herr Axel Sernqvist sjunger om honom och

hans packlår följande "sannfärdiga" visa, hemtad ur den nye Nisse:

"Att tiden går framåt i olika skeden,
 det vet man förut, men hvad som här föleden
 har händt, uti eldskrift på sporthimlen står
 om skraddar'n som reste omkring i en lår.

Den skraddar'n af ödet fått hårdaste slängar
 och längtat få resa, men hade ej pengar.
 Dock plötsligt ett ljus i hans hjerna uppgår
 att resa som packgods omkring i en lår.

I den kröp han in midt i mörkaste natten
 med tre apelsiner och ett kvarter vatten,
 och så till Paris, uppå jernväg, det går
 med skraddar'n och vatnet i skraddarens lår.

Men hur det än råkade gå med bagaget
 höll skraddaren likafullt uppe kuraget
 och aldrig — dertör uti borgen jag går —
 var skraddar'n "skraddare" för skraddar'n lår.

Ifrån sina resor på utländska jorden
 han kom så till norskaste Norge i nord.
 Der glömde man tvärt unionstvist, svår,
 och "vrövel" om konsul — för skraddarens lår.

Se'n kom han till Stockholm med vattenransonen,
 men när som man "hyfva" med lår'n vid stationen
 hvar karl liksom träffad af blixten der står
 ty, usch — hva' de lät ifrån skraddarens lår.

De våga' knappt andas och började maka sig mera och mera från lären tillbaka. När så ett visitkort ur springan uppstår, då trodde de f—n satt i skräddarens lär.

Rätt ofta på vägar, som skräddaren farit båd' mödor och sorger i resällskap varit. Men tänk, när nå'n flicka i ungdomens vår så oskuldsfullt setat på skräddarens lär.

Hvad glädje det blef ibland ungmäns skara, om Zeitungs exempel så följdrikt skull' vara och här hvarje skräddare reslusten får med glädje bestod man då säkert — en lär.

E — N.

Normalarbetsdagen.

Denna den moderna arbetarörelsens programfordran rycker allt längre fram på dagordningen. I synnerhet är detta förhållandet bland städernas arbetarskaror. Kravet på kortare arbetsdag motiveras här alldeles tillräckligt af den höjdpunkt hvartill den ekonomiska utvecklingen och maskintekniken hunnit. Denna materiella utveckling är nu inne i ett skede, som i väsentlig mån är egnad att underlätta och bespara ansträngningen af den mänskliga arbetskraften vid frambringandet af varor, afsedda att fylla världsmarknadens behof. Besparingen af den lefvande arbetskraften ger sig dagligen tillkänna i den allt mer och mer tilltagande arbetslösheten. Att erhålla stadigvarande arbete blir snart en omöjlighet för hälften af arbetarne. Tillfällena till sysselsättning blifva allt sällsyntare, hvilket under nuvarande förhållanden för den, som saknar kapital, betyder det samma, som brödlöshet, svält och förtidig död, eller ock beträdandet af brottets bana.

Hvilka hemska, upprörande skildringar om arbetsbristens fasor och följder höra vi icke dagligen från alla kanter af den civiliserade världens industricentra, och äfven i vår goda stad finnes det tusenden, som förgäfvets tigga om något att ta sina starka armar till. Detta nutidens onda, en följd af den af tidningarne så mycket beprisade rationella arbetsfördelningens segrar, är det som arbetsklassen vill afhjelpa genom lagstadgad normalarbetsdag på 8 timmar.

Det behöfts icke stora matematiska kunskaper för att kunna räkna ut, att om arbetstiden nedsättes från 12 å 14 timmar till 8, så måste flera arbetare anställas för att samma mängd af varor skall kunna frambringas. Härigenom minskades naturligtvis de arbetslöses reservarmé betydligt — för en kort tid. Ty maskinutvecklingen känner inga gränser och om några år skulle snart stora hopar af arbetare hemfalla åt arbetslöshetens förbannelse trots 8-timmars-arbetsdagen.

Men detta bör icke få nedslå modet, ty äfven andra orsaker än ofvannämnda tala för införandet af kortare arbetstid. I främsta rummet är det arbetsklassens fysiska urartning och depravering, som högljudt ropar på reform i detta fall. Icke blott de lefvande förtvina och dö under en tidpunkt af sitt lif, då de under naturliga förhållanden borde vara i sin bästa lifskraft, utan äfven det kommande ännu ofödda släktet får bära följderna af detta genom öfveransträngning orsakade förslappningstillstånd, hvaråt hela den nuvarande arbetargenerationen skoningslöst är hemfallen.

I intellektuellt hänseende är en kortare arbetstid af den allra största betydelse. Arbetarnes allmänbildning, som, tack vare våra usla folkskolor, är ytterst dålig, skulle derigenom höjas i betydlig grad. Det är icke att förtänka, att den, som under 14 timmar om dagen arbetat i en osund verkstad eller fabrik med

ett kropps — och själskrafter ansträngande arbete, icke har lust eller sinne för något annat, efter arbetets slut, än att komma hem för att "räkna mor och barnen", få i sig lite kvällsmat, krypa i sängen till gumman, — och om krakterna räcka till, kanhända för en stund hängifva sig åt det, som är "arbetarens enda njutning". Denna arbetarens låga bildningsnivå skulle blifva en helt annan, om han fick kortare arbetstid — och högre lön. Det bör nämligen fastslås att äfven om arbetsdagen fastslås genom lag, bör dock arbetaren gå ombord på organisationens farkost för att derifrån hänsynslöst bekriga kapitalist-intressets spekulation, att ständigt nedpressa priset på den mänskliga arbetskraften till en spottstyver. Må det vara det främsta syftet, som arbetarne ha i den ekonomiska strid, som föres emellan egande och icke-egande, att höja priset på sin enda vara — arbetskraften.

I år rusta sig arbetarebataljonerna i alla land till att den första maj för tredje gången samlas under sina röda fanor för att demonstrera för en af sina hufvudfordringar, normalarbetsdagen. Äfven den svenske arbetaren i de större städerna är med i denna storslagna internationella solidaritetsuppvisning.

De herrar, som här i Sverige tillvällat sig ledningen af arbetarörelsen kunde förlidet år icke tygla sin kompromissnatur utan kommenderade att demonstrationen äfven skulle gälla rösträtten — i och för sig en betydelsefull fråga, men af nationell karaktär. I det upprop, som vi härom dagen sågo i "Soc—Dem." om demonstrationen, kunde man omöjligen få klart för sig hvad som menades. Det finnes visst något som kallar "god dag — yxskaft!" Vi tänkte på detta, då vi läste ifrågavarande upprop. w.

Eldareföreningens afdelning.

Göteborgs eldareförening hade, som i förra nr som hastigast meddelades, ett talrikt besökt möte i lokalen, Bergsgatan 24.

Stämningen var mycket lifaktig och 31 nya medlemmar inskrefvos. Ett par talare uppträdde.

Den ene talade om sammanslutningens värde samt om nödvändigheten af enighet. Varnade för att springa för hastigt fram mot sitt mål, *förbättrade arbetsvilkor* samt varnade särskildt för strejker.

Och på frågan om alla de närvarande ville tillhöra föreningen, svarades ett kraftigt: *Ja*.

Den andre talaren ordade om orsaken och verkningarna af de stora strejkerna i England och bevisade, att verkningarna äfven nått oss sålunda, att en del fartyg måst lägga upp och arbetslösheten derigenom ökats.

Talade vidare för nykterheten såsom varande en ovilkorlig faktor för absolut framgång för föreningen.

Talaren tog följande exempel hur det är och hur det borde vara:

Nu gå några eldare der ombord på ett fartyg. De få arbete och svettas. De få dålig mat och dryck. De bli missnöjda, men våga ingenting säga. De komma fysiskt utmattade i land. Tro att med brännvin och öl kunna stärka sina slappade nerver och gå på krogen. De bli halfrusiga och börja tala om orättvisorna ombord. Så besluta de sig att gå till "gubben" och klaga. På det dricka de ännu ett par glas. Sedan köra de iväg dit och möta kaptenen. Under rusets inflytande stå de der inför honom storordiga och kavata och han — skrattar åt dem samt vänder dem ryggen. Nästa resa bli de hundsvotterade, men orättvisorna äro likväl de samma som förr. Hvad ha de

vunnit? Ringaktning! Dessutom ha de skadat sig sjelfva genom att supa upp sina pengar.

Så är det nu, sade han, men det borde vara så, att eldarne genom ett nyktert och värdigt uppträdande tilltvingade sig aktning, en aktning, som då icke uteblef.

Ordföranden upplyste, att tidningen "Fredagen" med beredvillighet skulle för hvarje n:r upplåta plats till en afdelning för eldareföreningen, hvilket helsades med tacksamhet.

Det upplystes, att ett stort antal eldare f. n. gingo utan sysselsättning och att det var ovanligt svårt att få hyra, emedan en del platsanskaffare å la Göransson gingo i vägen för eldarne genom att skaffa eldareplatser åt en del bonddrängar uppifrån landet, hvilka gingo till ett oerhördt underpris, på samma gång de betalade medlaren duktigt.

Föreningen beslutade sig för att sjelf taga platsanskaffningen om hand.

På grund häraf framkom ett förslag: "Att föreningen ville ingå till Göteborgsafd. af Sveriges Maskinistlogé med en skriftlig begäran, att alla maskinister vände sig direkt till Eldareföreningen för att få folk, då någon plats blef ledig." Som tiden var långt framskriden, bordlades denna fråga till mötet torsdagen den 7 april, då ordföranden lofvade, med biträde af sekr., sätta upp ett förslag till skrifvelsen.

Det skulle nu vara roligt att se, att eldarne visa de, hvad de ville, genom att stå fasta i sin förening, verka för den genom att införa alla kamraterna, det vill säga, visa sig allt framgent vara lika besjälade af sin egen sak, som de voro på mötet.

Ett böra de särskildt lägga på minnet, att "Rom byggdes inte på en dag," eller, "bonden kan inte skörda samma dag han sår".

Nygis.

Hit och Dit.

Svenska Maskinistlogens tidning har utskändt sitt niunde nummer i en upplaga af 3,000 exemplar. Tidningen, som under sin korta tillvaro haft att glädja sig åt en ständigt ökad tillslutning — något som obestriddt är redaktörens, hr Leufstedt, förtjänst — utmärker sig för snygg utstyrelse och för fackmännen intressanta och lärorika artiklar och notiser i hithörande ämnen. Tidningen är dessutom en mycket anlitad annonstidning. Senaste numret har icke mindre än 20 sidor annonser. |

Neptun kallar sig en meddelare, som skrifver om några fartygsbefälhafvare vid Götha bolags båtar och om deras klandervärda sätt att lemna sina familjer oförsörjda, medan de sjelfva lefva "herrans glada dagar". Härtill få vi säga, att huru klanderligt deras lefverne än är, kunna vi icke intaga skrifvelsen f. n. utan vilja lefva i den förhoppningen, att de taga sig i akt. Neptun kan ju sjelf laga så att dessa rader blifva som en sorts påstötning, och jag tror, att såvida familjerna göra sig förtjent af rikligare understöd, det härigenom icke skall uteblifva.

Nya sjukkasselagen, som träder i kraft den 1 instundande Juli, var föremål för behandling vid ett möte i söndags i Arbetareföreningens sal, besökt af 100 personer. Som ju var att vänta antogs en resolution hvari uttalas erkännande åt lagen.

Fritänkaren n:o 7 (redigerad af Knut Vicksell) har utkommit, med som vanligt gediget och omvexlande innehåll. Säljes å Haga Tidnings- och Annonskontor, Magasinsgatan 7 å 10 öre.

Den politiska rösträtten är det hopp om skall komma att utvidgas innevarande riksdag. Vederbörande utskott, som haft hithörande motioner till för-

beredande behandling, har tillstyrkt riksdagen "streckets" sänkning från 800 kr. till 500 kr.

Om nu denna framgång blott icke gör att man kommer att bli nöjd med det något sänkta strecket och lägger sig att sofva, menande sig hafva uppfyllt allan rättfärdighet. Det är gifvet, det vi som demokrater skola hälsa denna lilla reform med glädje, äfven om vi ej uppgifva den kampen förr än fullständig seger vunnits.

I riksdagen fortsätter hr Hedin att brasa värre än sjelfva f—n under länsmans- och poliskitteln. Att de mänljusa hufvudena på Göteborgsbänken med sitt lilla förstånd dervid få sitta emellan, är icke mera än tillbörligt.

Förposten, som genom arbetarnes 10-öringar bringat sig upp till en räntegifvande affär, lär nu på grund af lektor Blomstrands fränfälle gifva anledningar till slitningar invärtas. Mågapinnen spekulerar på att göra sig fri från tidningens gamla medarbetare för att komma i besittning af hela vinsten. Dessa å sin sida anse såsom rättvist är, att de borde vara Förpostens rätt egare, då de ju arbetat för att bringa henne i den ekonomiska ställning hon är. Sålunda som sakerna visa sig för närvarande, kan Göteborg, hvilken dag som helst vänta sig två Förpostar, en *ny* förutom den gamle. Den nye blir då i verkligheten den gamle.

Nykterhetstidningen, hvars redaktör, John Kjellman, för blott ett par år sedan var en fanatisk gudsförnekare samt på socialistkongressen i Stockholm 1889 slöt sig till den fallang som ville att i detta partis program skulle intagas, att partiet verkade för all religions bekämpande och afskaffande, har följande lissmande tirad med anledning af Viktor Lennstrands sjukdom:

"Männe utilismens lärar nu förmå tillfredställa honom, skänka tröst i sjukdomen och frid i den kanske annalkande döden? Måhända den gud, han så fräckt hädat, nu vill sätta en gräns för hädadet och säga till denne sin motståndare: härintill skall du gå, men icke vidare!"

Kanske har tidningen ej så orätt, när den i hr L—s sjukdom ser en straffdom från den gud han "hädat". Närmaste anledningen till hans förkylning var nämligen, enligt hvad vi från säker källa erfärit, en otillräcklig fotbeklädnad. Hvem ser icke här Guds finger. Hade hr L. i stället vandrat den välsignelserika väg som hrr Truvé, Schön, Kjellman m. fl. slagit in på, så skulle hans fot antagligen ha varit bättre bevarad. Bland Guds barn är det aldrig någon brist på — stöflar! Det vet hr Kjellman, af personlig erfarenhet bland baptisterna, bäst sjelf.

Stufveriarbetarne och den nya socialisttidningen tyckas redan, vid den senares entré, på den literära marknaden, som organ för "klassmedvetenhet", hafva blifvit mindre goda vänner. Som känt är, hafva stufveriarbetarne en fackförening, som är den bästa på platsen, om ej i hela landet. Ingen fackförening har utfört sin mission med sådan heder, som just denna. Utmärkt styrelse och praktisk ledning göra föreningen till ett mönster för hvad en förening bör vara. Men det var sant, den har ett stort fel i hrr demogoger-arbetareledares ögon. Den vill nämligen vara sjelfständig i sitt görande och låtande, samt, det är det värsta af allt, — vill icke låta plocka sig på sina hopsparade ören eller lemna dem till problematiska tidningsföretag, hvars existens är, lindrigast sagdt, tvifvelaktig.

Men sådana synder lemna det nya socialistorganet icke ostraffade, utan söker lömskt efter första tillfälle för att utgjuta sin vrede öfver den olydiga föreningen. När därför Stufveriarbetare-fackföreningen tillstälde en fest i slutet af förra månaden, der man var nog oförsynt att tillåta, att det talades om något sådant som nykterheten, var måttet rågad och i helig harm

häröfver klämde redaktören till med en originalnotis om saken.

En notis som gifvetvis vill göra anspråk på att vara kvick, men som vi funnit vara allt annat än det. Ett så klumpigt försök att förlöjliga och nedsätta en i allo utmärkt förening, därför att den icke har eldröda socialisttal på sin fest eller därför att den ej uppmanat hrr agitatorer-socialister till att uppträda, är något så föraktligt och simpelt, att hvar och en utan vidare bemödande kan se sanningen i detta vårt påstående. Vi hafva därför blott konstaterat fakta utan någon omständig kritik.

Excentriska klubben var namnet på ett litet lifligt sällskap, som för tre år sedan fanns härstädes och som brukade sammanträffa i Aug. Svenssons konditori vid Husargatan. Men så, hur det var, så kom det lilla kottariets allt i allo, hr Svensson, att flytta bort och så vardt det förbi med X. snart nog. Härifrån planterades emellertid afläggare af klubben i olika landsändar och på sina platser lefva dessa ett nöjsamt lif ännu. Så sågs för ett par dagar sedan i Sundsvallstidningen Norrländingen ett trefligt referat öfver Excentriska klubbens fest derstädes.

Det är helt visst en angenäm öfverraskning vi bringa dem af våra läsare, som på sin tid kände X., då vi meddela att den oförbrännelige "Paspertout" kommit till staden igen och etablerat ett nätt och trefligt nykterhets-kafé. Se vidare annonsen på annat ställe i tidningen.

En iakttagare vid spårvägen skrifer: Om vi tänka oss tillbaka till början af November 1891 så tror jag att litet hvar, som läst tidningarne, mins huru storartadt desse omtalade att spårvägspersonalen hade fått ålderdomstillägg. De som ha tienstgjort i 5 år kr. 2,50 och för 10 år 5 kr. "Och allt detta gjorde bolaget utan Personalens minsta begäran". Men så är ej förhållandet! personalen lät genom föreningen på försommaren utse 2 man hvilka uppsatte en human skrifvelse till chefen och direktören med anhållan om 5 kronors förhöjning i månaden för alla ordinarie vid trafiken. Svaret blef mycket brutalt och snäsande på denna "orimliga" begäran.

En tid efter var det 26, som fingo ålderdomstillägg (ibland 67 man). En af dem fick 5 kronor. Nu är det 4 som fått. Visserligen blefvo dessa 4 på en gång dekorerade med hvar sina två band, men fingo ej uppbära de 5 kronorna utan endast 2,50. Tages så i betraktande, att man får gå som extra i 2 å 3 år och deröfver, innan man blir ordinarie, behöfves ända till 8 år innan man får de 2,50 i löneförhöjning, men banden måtte sitta mycket löst, ty en af de dekorerade har allaredan mistat sitt. Orsaken var att han skämtade med en af kassörskorna. Genast rapporterades han för chefen och kom upp i förhör samt fick plikta 2,50 och fick en varning att nästa gång dethändande något, så skulle han mista bandet. Så inträffade snö hinder och en del vagnar fingo köra in hvaribland denna äfven var med. Och under tiden som de voro vid stallarne så behagade han att gå till 31:an. Detta kom fram till chefen, att han under tienstgöringstiden hade gått till krogen, men att trafiken var afstannad, glömde man. Kom i förhör, fick gå några dagar och mistade bandet. Ett annat exempel. Som känt är, försäljes biljetter, som kallas kupongbiljetter och dessa skola af konduktören, för hvarje tur han fått några, upplämnas på kontoret. Såvida de ej särskildt få tillsägelse af kassörskan att kontoret är stängdt. Då är det icke så noga med redovisningen. Men så hände det sig, att en af konduktörerna hade glömt att lemna dessa biljetter på några turer. Detta kom kontrollören som brukar att springa med

hvarjehanda småsaker till chefen, att se. Konduktören kom så i förhör. Skulle så få 14 dagars suspension för det, men konduktören L. svarade: "då får jag förr lämna pelsen". Chefen frågar: Är L. gift? Ja! Har små barn? Ja, 2! Har L. pliktat förr? Nej, inte på de 5 år, som jag varit här. Då, svarade chefen, skall jag vara så billig som möjligt. L. pliktat 2,50 till kassan.

Forts.

Konst och Teater.

Å Teatrarne har under den gångna veckan omvexlande gifvits "Per Gynt" "Stulen lycka" "Ett Silverbröllop" samt operan "Faust". Uppsättning och utförande som vanligt godt. Men publiken dålig. Icke ens den utmärkte tenorbarytonsångaren herr Lomberg förmådde med sitt rykte eller sin klangfulla röst draga fullt hus en gång under veckan. Jag skulle ha god lust att ge publiken en riktig bastonad en om en på "undersäten" men då kanske inte publiken är lifvad längre att ställa direktör Lindberg under förmynderskap. Det var ju så den skulle hjälpt hr Lindberg, den der osynliga "föreningen", eller hur herr "A. K."? Den herrn vill då att alla skola stå under förmyndare. Han önskar andra lika godt som sig sjelf. Men herr A. K. borde i första rummet stå under "litterärt" förmynderskap, ty han slösar alldeles för mycket med den sortens goda. Jag tror att om A. K. fick en sådan förmyndare skulle denne säkerligen genast rulla samman alla hans chabloner till teateranmälningar samt sälja dem på stadsauktion! Såsom osäkra tillgångar skulle nog någon mæcenat ropa in dem för en 75-öring, så att kroken kunde få sig en tankställare, ty det är nu snart tusen år sedan han kunde pressa ur sitt trinda klot en förnuftig tanke. Minst i fråga om Teaterekonomi eller bankfinanser. Jag tror säkert, att direktör Lindberg sköter sina finanser bättre än A. K. — hm — hr A. K. förutan, skulle jag säga.

Som jag håller Torsdagen för "Fredagen" och "Fredagen" kommer på Torsdagen, kan jag denna gång inte offra något, långt mindre "Allt för fosterlandet", ehuru det är Storans nyhet. Men får jag vara i fred för Göransson, skall jag nog till nästa vecka ha en bastant matsedel på att hr Lindberg har gifvit "Allt för fosterlandet" till och med hr Lindeberg.

Varieté du boulevard har nu fått ett par nyheter, fröken *Hanna Ewerts* och hr *Fr. Skough*. Den förra har en af friskhet klingande och fyllig röst, är glad och rask i sitt uppträdande och kniper publiken måhända mest för det fylliga. — Men se och hör *Clara Netzer*, du, som skrälar — d. v. s. det är du som skrälar, men Clara strälar, jo, det är sanning att hon är rar den lilla Clara, och tro mig, ty i kjoltyg har jag god smak. Fråga min madam! — Herr *Zeuterholm* har gjort en ny uppfinning, en parodi på boulevardens förvandling från frälsningsbarack till varieté. Han kommer nämligen in som den sursöta frälsningssoldaten och i en handvändning är han förvandlad till den mest lilla lättfotade varietédiva. Hvar ha vi Aron Witzén? Männe han kan witzar i kapp med hr *C. Nobel*, den styfvaste buktalare och buk-sångare jag hört. Men hvad som värre är hr Nobel, har inför ett par bekanta till mig visat att han äfven kan — *bukskrifva*. Hva' säjs om de?! Ser ni han skref på fastande mage . . . men det var uti unga dar! Det är emellertid tusan hvad han till hvarje afton förmår finna upp nya kvickbeter, nya tokroliga witzar och naturligtvis springer i kapp.

Sigge Wulff reser snart ifrån Panorama International, hvartför damerna ska' passa på för att få se en skynt af honom.

Nygis.

HAGA-FLICKAN

GÖTEBORGS-ROMAN

A F — R — M — N.

9)

(Forts. från N:o 8.)

Johnsson hann upp honom och fattade honom med båda händerna om strupen samt stödde sitt ena knä mot hans bröst, sökande strypa och kväva honom, uppgifvande ett vildt segertjut.

— Hjelp . . . hjel . . . hjel . . . hjelp . . . ha . . . an . . . dö . . . ödar . . . mi . . . ig! — hväste Olsson, hvarefter hans röst kvädes och man endast hörde ett rosslande läte från honom.

Nu kunde de andra arbetarne icke längre hålla sig passiva utan skyndade till för att rädda sin förman och i all vänlighet taga vård om sin olycklige kamrat.

Johnsson, som trodde dem vara förbittrade och att de nu sammangaddade sig mot honom, lät nu Olsson ligga, medvetslös som denne var, och ställde sig i position mot hela kamratstyrkan.

Snart började en förtviflad brottning och de hade honom fast minst sina tio gånger, men lika ofta siet han sig lös. Han hade under handgemänget kommit intill matsalsbodet och då hans krafter började svika grep han en förskrärekniv på bordet samt förnyade med ett triumferande tjut anfallet, våldsamt huggande omkring sig.

Flere af kamraterna blefvo mer eller mindre sårade, då de, för att om möjligt afvärja en allt för stor olycka, sökte afväpna honom.

Slutligen lyckades det en af plåtslagarne att baki-från fatta om hans armar och fräntaga honom knifven.

Under denna manöver kommo inrusande ett par poliskonstaplar, som Calle Flygare skyndat sig att eftersända.

Faran var nu öfverstånden, hvartör poliserna, sin vana trogna, skyndade att kasta sig öfver den olycklige Hagaflickans fader, bultade honom med sina träbattonger samt bundo honom med läderremmar till händer och fötter, hvarunder Calle Johnsson gjorde det våldsammaste motstånd.

Denna exekution var knapt verkställd, innan mästern Boström återkom, åtföljd af doktor Frank, hvilken han oväntadt mött på Stampgatan.

Några arbetare med blodiga händer och ansigten gingo emot dem och meddelade hvad som hänt samt pekade på den ännu sanslöse, halfstrypte verkgesällen.

Doktorn gick genast att se om gubben Olsson och återkallade honom snart till sans, men ordinerade, att han genast skulle föras till Nya Sahlgrenska sjukhuset, emedan en del af bröstkorgen blifvit inklämd och strupen skadad.

Herr Boström, som allt sedan han antog Calle Johnsson i sitt arbete och serskildt för dennes oegennyttiga uppoffring, då han på middagen räddat Vildens lif, hyst mycken sympati för Johnsson, hvilken tilltagit ännu mera efter hans berättelse, blef djupt intagen af deltagande för honom. Hans häpnad och sorg blef därför nu så mycket större, då han erfor hvad som skett och tydligen insåg, att han icke förmodade rädda Johnsson undan poliserna och hvad som komma skulle.

När Calle Johnsson blifvit bunden, antecknade poliserna några af arbetarnes namn, hvarefter de buro ut honom och sedan han blifvit kastad på en tillstä-

desvarande sandkärva, körde honom till samma finka, dit yrkestjufven Wigilander för ett par timmar sedan blifvit eskorterad.

Herr Boström och ett par af kamraterna följde med samt inträdde på kontoret för att tala med kommissarien. Sedan poliserna aflemnat rapporten och mästern Boström talat några ord om dagens händelse, sade kommissarien: — Ja, mina herrar, brottet ligger i öppen dag . . . våldsamheter med lifsfarligt vapen . . . blodvite och svåra kroppskador . . . oljud . . . förargelseväckande uppförande . . . våldsamt motstånd vid offentlig förrättning . . . Ja, det var mycket . . . men jag skall göra så godt jag kan för den stackarn . . .

Boström tackade kommissarien och gick, följd af de båda arbetarne.

Så slutade festdagen. — — —

Kap. VII.

Återigen dömd.

Att Calle Johnsson, då han följande morgon i den fuktiga, kalla, finkan vaknade till sans och medvetande, kände sig utsägligt olycklig, behöfva vi knappt nämna. Han kunde ej erinra sig, hvad som hänt, men han anade det värsta, hvartör han reste sig och började vandra fram och tillbaka i den mörka hålan.

Han tryckte händerna mot de bultande tinningarne och började snyftande mumla för sig sjelf:

— Hvad har jag gjort? . . . Hvarför är jag här? . . . Oh, min Gud, hvad skall det blifva af mitt stackars barn . . . min lilla Anna . . . Oj . . . oj . . . oj . . . oj . . .!

— Hvem är det som bölar? — frågade en röst bakom honom.

Calle Johnsson vände sig blixtnabbt om och nu först märkte han, att han icke var ensam.

Han hade en olyckskamrat, men hvem kunde det vara? Rösten föreföll bekant, men det ännu rådande mörkret hindrade honom att genast se hvem dess egare var.

Han närmade sig interlokutören och — o fasa! — det var den hos Calle Flygare ertappade tjufven Wigilander.

— Seså, se nu inte så förvånad ut, då vi ju varit tillsammans hela elfva timmar — började Wigilander helt nonchalant och hänande.

Han fortsatte:

— Att vi skulle träffas så snart, var mer än jag kunnat ana . . . men, som vi helt säkert komma att en längre tid ännu en gång kampera tillsammans i kronans kläder, är det så godt först som sist att sluta fred . . .

— Usling! — ropade Johnsson, höjande sin högra arm till ett kraftigt slag, men instinktmässigt lät han armen falla tillbaka utan att hafva utdelat slaget.

— Nå, nå! Lugna dina upprörda känslor och besuddla icke ånyo dina händer med ännu ett mord . . . om inte för annat så för ditt barns skull . . .

Nu sjönk Johnsson nästan maktlöst ned på britsen, stödjande sitt hufvud i sina händer.

— Jag hörde i går qväll, då du fördes hit in — fortfor Wigilander — af poliserna som knuffade in dig, att du måtte vara en fin fogel, du också, ty helt nyss skulle du ha strypt ihjäl en och med knif skurit ett par som sväfva mellan och död . . .

Johnsson började gråta som ett piskadt barn och suckade, vaggande sitt hufvud under händerna emellanåt: — Hvad skall det blifva af mitt lilla oskyldiga barn! . . .

— Det har ingen fara! . . . hör på . . . Vi komma naturligtvis till Nya Warfvet båda två och derifrån blir det lätt att komma . . . i synnerhet om vi äro två

som hålla tummen... ser du, jag är lite bekant i den tyske grosshandlare Engels hus... du vet?... på Drottninggatan... Du har ju lagt taket der... ja det gör det samma hvilket... men han har en son, en snitsig pojke, som jag vid ett tillfälle helt nyligen hjälpte med att låta på pappans kassaskrin och då lofva han mig att om jag *händelsevis* skulle komma till Nya Warfvet, skulle han som återtjänst förse mig med redskap och medel, så att jag kunde komma på fri fot, när det behagade mig... och naturligtvis är det inte min mening att ligga inne och lata mig under den mörka tiden af året, som är min förnämsta arbetstid... Hör du, vi skola hjälpas åt och inom fjorton dagar äro de båda finaste foglarna utflugna ur buren...

Mera hann förslagställaren inte att anföra, ty dörren till finkan öppnades och ett par stadssoldater syntes. Den ene ropade in:

— Kom. ut, din inpiskade skälm... ja just du, grosshandlare Wigilander... ha! ha! ha!... så får du åka friskjuts!

Snart var dörren åter tillbommad och Johnsson ensam och grubblande, för ögonblicket mindre på sin olycka än på de hotfulla ord Wigilander vid utgåendet hviskat i hans öra. De återljödo ännu:

— "Skulle vi inte komma tillsammans, så ve dig om du förråder mig!"

Så snart Wigilander var utkommen, stufvades han in i en trång heltäckt fångvagn och kördes omedelbart till Nya Warfvet.

Klockan var då blott åtta på morgonen och ännu dröjde det två långa timmar innan dörren ånyo öppnades och denna gång för att leda Johnsson upp i förhör inför polismästaren. — — —

Vi vilja icke trötta läsaren med en onödig, detaljerad beskrifning öfver förhöret och de närmaste dagarnes händelser utan endast göra de för berättelsens fortgång ovilkorligt behöfliga utdragen.

Sålunda erfor Johnsson under förhöret hos polismästaren att vidden af hans nu föreliggande brottmål icke var af så farlig beskaffenhet som han föreställt sig, ty ingen fara fanns för framtiden till följd af den skada han tillfogat verkgesällen och icke heller för någon af kamraterna samt att ingen af dem för sin personliga del yrkade något ansvar.

Men allmänna åklagaren, polisfiskalen Lang, en i tjensten fjäskig herre, hade redan beslutat att göra allt för att få den "sammällsvådliga" Johnsson dömd till det strängaste strafflagen i "thy fall" bestämmer. Denne man var till och med så nedrig, att han personligen besökt målsegarne för att locka dem att yrka an svar.

Den genomhederlige mäster Boström hade icke heller varit sysslöslös. Han hade genom sitt inflytande på polismästaren utverkat att Johnsson genast skulle bli försatt på fri fot de två dagar som det kom att dröja till målet skulle före i rådhusrätten, dock med vilkor af personlig inställelse "vid hemtningsäfventyr"

Efter slutadt förhör var den beklagansvärde Calle Johnsson således fri, men säkerligen blott för två dagar.

Han återvände hem till sig till vindsrummet i det lilla gulmalade huset vid Breda vägen. Han var ett rof för den djupaste förtviflan, Han insåg tydligt det förskräckliga i sin belägenhet.

— Nå väl! — sade han för sig sjelf, — Jag är förlorad!... Bestämdt förlorad denna gång... ett frikännande är denna gång till och med orimligt att tänka sig, då jag har allmänna åklagaren så strängt emot mig och för öfrigt redan en gång varit dömd för liknande brott och nu återfallit...

— O, min! Anna, min älskade dotter, hvad skall

det blifva af dig, som har en så eländig fader?

Hvarför har Gud icke haft förbarmande med dig? Hvarför har du icke dött vid födelsen?...

Han närde likväl ett svagt hopp i sin själ genom att räkna på Mjolk-Stina.

— Mähända — mumlade han — skall den praktiska gumman ha bättre tur än hon sjelf trott... Hon får mähända hjälp... hon som så väl förtjenar det... och då, emedan hon verkligen älskar lilla Anna och emedan hon är den präktigaste kvinna i hela världen skall hon nog gå in på att vårda min lilla älskling äfven med risk att på flera år inte få någon betalning därför...

Upptänd af en brinnande längtan att så fort som möjligt få erfara, hvad han hade att hoppas, skyndade han sig till Haga.

Hjertat höll på att brista i hans bröst, då han öppnade dörren till Mjolk-Stinas lägenhet.

Den lilla englavarelsen Anna kastade sig genast i sin faders armar, öfverhöljande honom som vanligt med de ljufvaste barnakysisar, men han förmådde icke att återgälda barnets smekningar, så ifrikt var hans uppmärksamhet riktad på mor Stinas dystra och sorgsna ansigte.

Hon tycktes hafva åldrats flera år, sedan han sist såg henne, Hon var blek och skrynklig och hennes röda ögon voro omgifna af en svartblå rand.

— Nå, kära mor Stina — sade han med tvekan de stämma — hvad har hon för nyheter?

Gumman böjde på hufvudet, då hon svarade:

— Dåliga!...

— Nå, släktingen på landet då?...

— Jo, jag har fått ett bref, i hvilket han säger att då man har kommit till min ålder utan att hafva hunnit ordna sina affärer, skall man aldrig bry sig om den saken vidare och tillägger att det är öfverflödigt att förstöra andras pengar se'n man förstört sina egna...

— Sände han inte något alls?...

— Han skulle hafva skicka något, han... den girigbuken!... Han hade inte ens haft råd att frankera brevet!...

— Hur är det med fordringsegarne då?...

— De fortfära med sina lagsökningar... en var här senast i morgse...

— Hvad hade den att säga?...

— Han hotade med konkurs, om jag inte inom två dagar hade betalt honom...

— Och hvad skall hon göra?...

— Ingenting skall jag göra... jag har inga pengar och kan inga skaffa...

Men att göra konkurs är ju förfärligt.

— När man är fattig och ärlig, är det att ställa sig midt emellan fångelset och fattighuset och hafva ett öfverstigligt berg framför sig och ett bottenlöst trask bakom sig... man kan inte komma hvarken fram eller tillbaka, utan med eller mot sin vilja måste man välja endera sidan.

— Och ingen skall kunna förmås hjälpa mor Stina det är obarmhertigt!... Ah! om jag vore rik, mumlade arbetaren, i det han stampade med foten i golvet.

— Johnsson skulle nog hjälpa mig han, stackars gosse, om han bara hade pengar... men det är nu en gång så, de som ha godt hjerta ha inga pengar och de som ha pengar ha intet hjerta!... Det är alltid så i denna sjelfviska världen.

Efter ett ögonblicks begrundande fortsatte hon:

— Hur tänker Johnsson ställa det för lilla Anna, om det blir omöjligt för mig att längre hafva henne?...

— Ack... jag har inte vågat tänka på den saken...

(Forts.)

Jönköpingsbref.

Detta bref har på grund af bristande utrymme måst stå öfver ett par veckor. Men, bättre sent än aldrig!

Hrr Stadfullmäktige sammanträdde i fredags f. v. i sin nya lokal å Stora hotellet, dervid ett par frågor af visst inträse för allmänheten förekommo. Först behandlades hälsovårdsnämndens motiv i svinhållningsfrågan. Efter en kortare diskussion beslöto fäderna att i sundhetens namn förbjuda uppfödande af svinkreatur inom stadens planlagda område. Detta förbud gäller dock endast svin på fyra ben . . . Tvåbenta sådana får folket fortfarande föda och göda inom stadens hank och störl —

Derefter förekom magistratens föreslagna nya ordningsregler för öl- och spirituosa-handeln. Sedan man åtskilligt pläderat för och emot, beslöts att "sämre" krogar och kallare omtrent skola hållas öppna 5 timmar mindre än den fina krogon, "Stora hotellet", där föröfrigt spirituosa-servering med polischetens benägna tillåtelse kan fortgå dygnet om. Hrr stadfullmäktige resonera tydligen så här: "När vi supar är det rätt, antingen det sker om natten eller dagen; men för att ej blifva störda i vårt angenäma nattsöl, bör "paket" endast få konsumera vår potatisnektar m. m. en viss kringskuren tid på dagen." — Och derpå förlorar ju paket ingenting, utan tvärtom. Men att samma stränga förordning, som gäller för de s. k. syltorna afven skall tillämpas på svagdricks- och ölförsäljnings-ställen — det är barockt både för innehafvarne och allmänheten samt befördrar ej i ringaste mån nykterhets-saken.

Stadens folkskolor ha, enligt folkskoleinspektör Franzéns årsredogörelse, under föregående år "slukat" en afgitt af 72, 365 kr. hvilken fördelad på 2,319 skolbarn, utgör ungefär kr. 31,20 pr styck. För denna summa, multiplicerad med de 5 år skoltiden i allmänhet varar, borde väl de fattiges barn bli mogna att vid 13 å 14 ålder för återstoden af lifvet kastas in på de industriella slaf-fälten. Och ha arbetarnes barn blott fått lära så pass "civilisation", att de, med prästernas invärkan, villigt gå i penningmatadorernas ledband eller äro redo "att dö för kung och fosterland", då mena nog maktens innehavare, att de summer folkskolorna "sluka", blifvit väl använda.

Argus.

Kongsbackabref.

Härom året väcktes vid riksdagen en förständig motion. Motionären föreslog att länsmansbefattningarna, såsom varande sinekurer, allt efter som dess innehafvare blefvo pensionsmässiga, skulle indragas. Om vi minnas rätt, skulle samma öde drabba landhöfdingeembetena. Bort med öfverflödiga embetsmän! var motionens syfte. Om den gick igenom, har fallit ur vår minne; men det är föga troligt, ty — det var en bra motion.

Präster och länsmän ha i långliga tider utgjort folkets plågoris. Prästerna få vi nog behålla så länge staten är så dålig, att den behöfver religion till skydd och så länge folket är nog enfaldigt att anse svartrockarne som sanningens vapendragare.

Men länsmän och andra dylika löntagare, torde dock staten kunna undvara när som helst.

En praktig typ för dessa bondplågåre är länsman H., som bor här i närheten.

Smäländing till börd, är han numera ingen "smäländing" in för världen.

Han är rik. Och det har han blifvit, dels genom stora löner, dels och förnämligast, genom utpressning af menskelig arbetskraft, för den minsta möjliga lön. Han eger flere större gårdar i socknarne här omkring och dessutom arrenderar han egendomar, som han kan komma åt för billigt pris. Det är således ingen brist på underlydande torpare och statare och de få minsann veta att de finnas till.

Den stackare, som råkar komma i hans klor, den kan vara viss om att bli plockad in på bara kroppen. Den som på något sätt kommer i delo med denne rättvisans dräng och inte är tillräckligt försedd med "klingande", har ingen skonsamhet att vänta, nej, då får nog lagen ha sin gång, kompletterad af hans skällsord, brutaliteter och våldsamheter. Det gifves exempel på att han i brottmål, såsom tjuveri och dylikt, då den anhållnes bekännelse varit alltör sväfvande, utdelat örfilar, för att upphjelpa minnet". Men har man mynt, lär han vara ganska lätt att "smörja".

Det är med få ord sagdt, en äkta människoplågåre. Fattigmans tysta förbannelser vidlåder hans rikedom och torde en gång träta den värre än rost och mäl.

Enligt hvad öfvertro och folkhumor vill veta, lär "mannen med hornen" flere gånger ha gjort anspråk på honom, men han har väl förnyat "kontraktet" och föröfrigt smort honom efter bästa förmåga, ty nu har ingenting försports på en längre tid. Men en vacker dag kommer han nog och kräfer ut sin rätt och då måtte "hin sjelf" vara i länsman H:s kläder.

Med sin närmaste förman, kronofogden, lär han inte vara fullt "om sams". Bägge sökte fogdetjensten, men H. blef skjuten åt sidan och sedan dess har det varit groll emellan dem. Detta har fått ny näring genom tienstefel, som H. gjort sig skyldig till och för närvarande är förhållandet ytterst spändt. Den ene korpen brukar ju inte hugga ut ögonen på den andre, men — osvuret är bäst.

Fl. Holländ.

FLYGELZITTRAN

det bästa, mest lättlärd husinstrument. Pris 25, 45, 65 och 110 kr.

I samma betalning ingår noter och full undervisning.

Kan läras af hvem som helst inom några få timmar! De, som tvifla härpå, kunna få taga proflektioner gratis.

Intyg finnes från köpare. Vacker, mjuk, behaglig klang! Finner allt större spridning och erkännande här i staden. Säljes äfven på afbetalning. Rabatt lämnas då flera stycken tagas.

Närmare upplysningar lämnas och beställningar emottagas å verkstaden i "Tabor" Vester gatan 2, Annedal (Ingång genom herr Esséns cigarrbutik).

John Bertels, uppfinnare och ende fabrikant af flygelzitrar. 15

C. H. STRÖM & Co.

Torggatan 24. — 24 Torggatan.

Priser å Färdiga Kläder:

Helkostymer från 25 till 80 Kr. Öfverrockar från 18 till 70 Kr.

Byxor från 6 till 25 Kr. Västar från 4 till 10 Kr.

Hattar, Skjortor, Kragnar och Manschetter m. m., stort urval.

Skrädderirörelse.

Rock, Byxor, Väst och Öfverrock kunna erhållas, efter order, färdiga inom 14 timmar
Obs.! Reela varor och fullt ärlig behandling tillförsäkras. Garanti för välgjort skrädderiarbete 24

Notarien B. Walhgrens Advokatbyrå

Magasinsgatan 13, Statstelefon 651,
ombesörjer och utför allehanda juridiska uppdrag mot billigt arvode. (40)

John Edlunds

Kafé & Sockerbageri,

7 Storgatan 7,

rekommenderas. (39)

Johan Larsson's

Skoaffär.

Korsgatan N:o 2.

Rekommenderas. [28]

EMIL NILSSONS

Skrädderi-Etablissement,

1 Kungsportsplatsen 1.

Nyinkommet lager af moderna kostym-, paletå- och byxyger för vårsäsongen.

1 Kungsportsplatsen 1,
EMIL NILSSON. (36)

Kommissionsbyrå för Sjöfarande

Förmånliga platser finnes för sjöstarka och endast väl rekommenderade Restauratörer, Restauratriser, Kokerskor och alla sorters sjöfolk både för ång- och segelfartyg. Äfvenså ständerskor för Hotell & Badorter. OBS. Göteborgs enda Kommissionsbyrå för sjöfarande. Magasinskvartret 4 B. J. E. Ryberg. 32

LARSSONS HATTFABRIK,

Kungsgatan 21, Göteborg.

Rekommenderar sitt välsorterade lager af såväl finaste som ordinära Hattar & Mössor till fabrikspriser.

Statens Telefon 97.

(37)

Stora Teatern.
Lördagen den 9 April kl. 1/2 8—11 e. m.

För 3:dje gången:
Allt för fosterlandet.

Historisk dram i 5 akter (2:dra, 3:dje och 4:de akterna afdelade i 2 tablåer) af Victorien Sardou. Regie: Oscar Malmgren.

Söndagen den 10 April kl. 1/2 8—11 e. m.
Allt för fosterlandet.

Mindre Teatern.
Lördagen och Söndagen
intet spektakel. (9)

Varieté du Boulevard.

Hvarje afton **Konsert- och Varieté**föreställning kl. 1/2 8—11 af Direktör S. Levys **Ok-tett-Orkester** samt Fröken **Clara Netzler**, nationalsångerska, och Fröken **Hanna Ewertz** Operett- och Kuplettsångerska, Herr **Oliver Zetterholm**, Komiker och Damimitatör samt Herr **Fr. Skough**, Kuplettsångare. Uppträdande af **Skandinaviens Premiér-Ventriloquist**, **Löjtnant C Nobel** med sitt mekaniska elektriska panoptikon.

Entrée: Hvardagar Läktaren 75 öre, Salongen 50 öre.
Sön- och Helgdagar Läktaren 75 öre, Salongen 75 öre 30

Panorama International
Sigge Wulff,

den
af damerna
så mycket omtyckte
hädangångne

Stockholms gunstling,
störste svenske varietésångaren,
förevisas

från och med Torsdagen den 31 Mars
i det nyetablerade

Panoptikon

i Panorama International
Norra Hamngatan 38.

Entré för äldre är 50 öre
" " barn " 25 "

för Panoptikon och Panoramat.
Enskildt för Panoptikon: äldre 25 öre,
(44) barn 10 "

Opera-Källaren.
Table d'hôte

serveras från kl. 1 till kl. 5. e. m.
Smörgåsbord, 2 rätter mat med öl
Pris En krona.

OBS. Soupeserveringen fortgår efter representationens slut. 29

O. A. Göthberg,
Cigarr- & Kortvaruaffär,
4 Bazargatan 4,
rekommenderas. (45)

Yhnells Konditori och
Café
rekommenderas.
14 Husargatan 14. (43)

Carl Johansson

Kungstorget 2 (Alliance)

Snöriff, Spetsar
Kräs, Morgonskor
Barnskodon, Parasoller
Hattar, Skjortor, Veck
Kragar, Manschetter
Rosetter, Strumpor
Gardinlyger
Bomulls- & Regarustyger
Sammet, Vadmal
Krafttyg, Lak.nsväf
Domestik, Möbiltyger
Täckstiser, Borddukar
Servietter, Handduksväf
Mattgångar
Vax-Bordmattor
Vaxduk i meter, alla slag
Matt- & Kappsäckar
Bärreminnar, Väskor
Börstar, Juteväf
Tapeter, Rullgardiner
Cornischer & Jaluster.

Carl Johansson

Kungstorget 2

(samma hus som Sparbanken). (85)

A. SELANDER & SÖNER.

Göteborgs största, bäst sorterade och billigaste

Möbellager.

Lager: Köpmansgatan 40.

Fabrik å Gårda. (46)

A. ABRAHAMSON.

Lager af in- och utländska

Cigarrer, Cigaretter, Snus och Tobak.

Tidningsaffär och Kortvaruhandel.

Cigaretter och Tobak af egen tillverkning.

Allm. Telefon 333

22 Torggatan 22, GÖTEBORG.

(47)

S. J. Andersson & Co.

uppköper och försäljer begagnade
bättre herrekläder.

Frackkostymer till uthyrning.

Allm. Telefon 191.

Torggatan 12

(25)

Till Sveriges billigaste priser försäljas Glas-
och Porslinsvaror, Lampor, Lyktor samt

Adolf Andersson.

14 Ekelundsgatan 14

Bosättningsartiklar, såsom Fotogén-
kök, Nysilfversartiklar, Knifvar &
Gafflar, Brickor, Brödkorgar samt
alla slags Kok-kärl m. m.

Goda Väckareur, fr. 3,45, Lamp-
glas, alla storlekar fr. 7 öre. Äfven
utföres målning med äkta inbränning
å Gratulationskort och alla slags
Porslinskärl till Förlofningar och
Bröllop, Födelse- och Namnsdagar,
med namn, dato och årtal äfven å
dörrskyltar m. m.

Ekelundsgatan 14,

Adolf Andersson.

33

Notarien Axel Haag,
Advokat,

Haga Nygata N:o 18,

träffas personligen säkrast kl 8—1/2 10 f. m
och 2—7 e. m

(50)

Obs. Carl M. Olsons Atelier

masthuggstorget.

Utföres 1:sta klass Fotografier.

Allm. Telefon N:o 57. Obs. adressen. (27)

Göteborgs Eldareförening

sammankallas till möte torsdagen
den 14 April kl. 7 e. m. i lokalen
Bergsgatan 24. Inskrifning af nya
medlemmar.

(38)

Ordföranden.

Café 51an

med Spisningslokal

flyttades den 1:a April till Sillgatan 25.
(41) Vördsamt B. B. Stolpe.

H. C. Ottoens

Cigarr-, Kortvaru- & Tidskriftsaffär
7 Husargatan 7.

Inbindning af Böcker, solidt och billigt.

Visit- och Adresskort

utföres fort från 50 öre till högre priser.
(42)

Kopparslagare

J. A. ANDERSSON,

3 Kyrkogatan 3,

rekommenderas. (48)

öppnades den 6 April i nya lokalen, **Husargatan 3.**
Aug. Svenssons Kafé och Konditori

